

N:o 54.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 2 maj 1894.
 — — — — Andra Kammaren den 2 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition n:o 8 med förslag till lag om förvärfvande och förlust af medborgarerätt.

(Lagutskottets utlåtande n:o 34.)

Till Konungen.

Genom en den 30 sistlidne december aflåten proposition har Eders Kongl. Maj:t, jemlikt 87 § regeringsformen, föreslagit Riksdagen att antaga ett propositionen bilagdt förslag till lag om förvärfvande och förlust af medborgarerätt.

Bestämmelserna i förevarande lagförslag hafva endast i ett hänseende synts Riksdagen böra undergå någon jemkning.

I lagförslaget 6 § uttalas den grundsats, att ett barn, som legitimeras genom efterföljande äktenskap emellan dess moder, en svensk qvinna, och fadern, hvilken ej är svensk medborgare, erhåller faderns nationalitet, om barnet är omyndigt, då äktenskapet mellan föräldrarna blifver ingånget, och att följaktligen omyndiga barn under sådana förhållanden förlora sin svenska nationalitet. Det i nämnda paragraf upptagna villkoret derför att i dylika fall barn, som vid legitimationen redan uppnått myndig ålder, eger behålla den svenska medborgarerätt, barnet

förut egt — nemligen anmälan hos Konungens befallningshafvande i länet inom ett år efter föräldrarnes giftermål — synes Riksdagen kunna medföra, förutom besvär och kostnader för den anmälningsskyldige, i vissa fall en oförskyld förlust för honom af hans svenska medborgarerätt.

I det fall att en svensk qvinna emigrerat, men härstädes qvarlemnadt ett oäkta barn, och att hon, efter det barnet härstädes uppnått myndig ålder, legitimerar detta genom ingående af äktenskap i ett främmande land med fadern till barnet utan att derom underrätta barnet, skulle nemligen, om fadern vid äktenskapets afslutande icke vore svensk medborgare, det myndiga barnet helt plötsligt kunna finna sig förlustigt sin medborgarerätt härstädes i följd af en försummad anmälan, till hvars företagande icke någon anledning förefunnits. Anmälningspligten i förevarande fall torde därför böra borttagas. Häraf komme visserligen att följa, att äfven myndiga barn, som vistas utrikes, skulle, i händelse de legitimerades genom äktenskap emellan deras svenska moder och en utländsk fader, under viss tid komma att bibehålla den svenska nationalitet, af hvilken de vid uppnådd myndighetsålder varit i besittning. Men Riksdagen kan icke finna, att häraf skulle följa någon egentlig olägenhet, och i alla händelser skulle i följd af stadgandena i 5 och 7 §§ den svenska nationaliteten för dem förr eller senare komma att upphöra, derest de icke hit återvända.

Härjemte hafva 7 och 9 §§ i syfte af ett förtydligande erhållit en något ändrad lydelse, på sätt här nedan utvisas.

På grund af hvad sålunda anförts, har Riksdagen, som icke kunnat bifalla Eders Kongl. Maj:ts proposition oförändrad, för sin del antagit följande

Lag

om förvärfvande och förlust af medborgarerätt.

1 §.

Svensk medborgarerätt förvärfvas, på grund af födsel, af äkta barn, hvars fader har svensk medborgarerätt.

2 §.

Utländsk man eller utländsk ogift qvinna, som är född i riket och här oafbrutet haft sitt hemvist intill uppnådd ålder af tjugutvå år, blifver

svensk medborgare, så framt han eller hon icke under sista året hos Konungens befallningshafvande i länet genom derom afgifven skriftlig förklaring afsagt sig rättigheten att varda svensk medborgare och dervid tillika med behörigt bevis styrkt sig ega medborgarerätt i annat land. Rätt till afsägelse, som nu är nämnd, eger ej rum för den, som är född af utländing, hvilken sjelf begagnat sig af sådan rätt.

Då svensk medborgarerätt på grund af denna § förvärfvas af utländsk man, tillkommer sådan rätt äfven hans hustru och äkta barn.

3 §.

Utländsk qvinna, som gifter sig med svensk medborgare, förvärfvar genom äktenskapet svensk medborgarerätt.

Hafva makarne barn samman före äktenskapet, blifva jemväl de barn, der de ännu äro omyndiga, svenske medborgare.

4 §.

Svensk medborgarerätt förvärfvas vidare genom naturalisation i den ordning och under de vilkor, som finnas bestämda genom särskild lag.

Naturalisation af utländsk man medför, om dervid ej annorlunda bestämts, svensk medborgarerätt äfven för hans hustru och omyndiga äkta barn.

5 §.

Svensk medborgarerätt förloras af den, som blifver medborgare i annat land.

Önskar någon, för vinnande af utländsk medborgarerätt, att frikallas från sina medborgerliga förpligtelser till Sverige, göra derom ansökning hos Konungen. Bifalles ansökningen, varde dervid såsom vilkor stadgadt, att sökanden inom viss utsatt tid skall hafva förvärfvat medborgarerätt i annat land.

6 §.

Svensk qvinna, hvilken gifter sig med den, som ej är svensk medborgare, förlorar genom äktenskapet svensk medborgarerätt.

Hafva makarne barn samman före äktenskapet, och äro de, då föräldrarne med hvarandra ingå äktenskap, ännu omyndiga, förlora jemväl de barn svensk medborgarerätt. Äro de vid sagda tid till myndig ålder komna, behålla de sin svenska medborgarerätt.

7 §.

Har svensk man eller svensk ogift qvinna, efter uppnådd ålder af tjuguet år, eller enka, efter äktenskapets upplösning, i tio år oafbrutet haft sitt hemvist utom riket, förloras jemväl medborgarerätten, der ej vistandet utomlands föranledts af offentligt uppdrag för de för- enade rikena eller Sverige, eller ock förbehåll göres om medborgare- rättens bibehållande genom en inom nämnda tids utgång hos svensk beskickning eller svenskt konsulat eller, om vederbörande är bosatt i Norge, hos svenska justitiedepartementet afgifven skriftlig förklaring i enlighet med de närmare bestämmelser, som af Konungen meddelas. Sådan förklaring skall, för att fortfarande ega giltighet, förnyas inom hvar tionde års slut; den kan icke med laga verkan afgifvas af annan än den, som sjelf utflyttat ur riket, och hans efterkommande i första led samt enka efter sådan person, som nu är nämnd.

Förlust af medborgarerätt enligt denna paragraf för svensk man medför förlust af sådan rätt äfven för hans hustru och omyndiga äkta barn, såvida de ej blifva i riket kvar.

Konunger eger genom öfverenskommelse med främmande stat inskränka eller upphäfva lämpligheten, såvidt förhållandet till sådan stat angår, af de ofvan i denna paragraf meddelade bestämmelser.

8 §.

Den, som i följd af bestämmelserna i 7 § förlorat svensk medborgarerätt och icke blifvit medborgare i annat land, återvinner medborgarerätten, då han tager hemvist i riket, eller ock Konungen medgifver, att medborgarerätten derförutan återvinnas må.

Återvinnes på grund af föregående punkt svensk medborgarerätt af mannen, tillkommer sådan rätt också hans hustru och omyndiga äkta barn, äfven om de behålla sitt hemvist i utlandet kvar.

9 §.

Oäkta barn, hvars moder är svensk medborgare, förvärfvar genom födseln svensk medborgarerätt. Det följer i fråga om medborgarerätten

modern jemväl i öfriga fall, der enligt bestämmelserna i denna lag äkta barn följer fadern. Andras moderns ställning i afseende å medborgarerätten i följd af äktenskap med annan än fadern, sker derigenom ej ändring i den medborgarerätt, som dessförinnan tillkom hennes oäkta barn.

10 §.

Barn, som anträffas här i riket, utan att kunskap om dess ställning i afseende å medborgarerätten vinnes, anses intill dess annat utrönes, som svensk medborgare.

Öfvergående stadgande.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1895; kommande de i 2 § meddelade bestämmelser att tillämpas jemväl i fråga om utlänning, som är född före nämnda tid, såvida han då ännu ej uppnått tjuguetts års ålder.

Stockholm den 2 maj 1894.

Med undersätlig vörtnad.